

Между зеленитѣ листа

Слънцето прониква презъ листата на черешата и отбелязва върху почвата трептящи свѣтли петна. То се движи по небосвода; тежка жегата се разнася по поля и ливади. Всѣко Божие създание се е скрило, избѣгало въ храсталака отъ палящитѣ лъчи на слънцето. Едва привечеръ, когато стане похладно, предпазливо тръгватъ на водопой сърнитѣ, водени отъ сръндака. Но тогава гората заспива, заспива и полето, а заедно съ тѣхъ и всичко, що ходи и хвърчи.

На гъсти снопове проникватъ слънчевитѣ лъчи въ шумака, пробуждатъ успали се малки птички и се промъкватъ по-нататъкъ въ храсталака. Срѣдъ тишината тѣ падатъ върху нѣщо живо, върху сжщество, което се движи и яде, непрестанно яде — върху една малка зелена гжсеница.

Красива, великолепна изглежда тя въ ясно-зеленото си облѣкло, съ бѣли линии отъ страни. Кафяво-червенитѣ космици, които въ два реда украсяватъ гърба ѝ, значително се издигатъ надъ зеленото ѝ тѣло, а сърцевидната ѝ червена глава допълня пѣстрия образъ на гжсеницата.

Но младата гжсеничка малко значение отдава на своята външностъ. Тя яде, яде непрестанно до минутата, когато заспи. Целта на живота ѝ е само да яде и да спи. Много други живи сжщества сж по-зле отъ нея. Тѣ трѣбва да се грижатъ за своето потомство, да си избератъ другаръ и постоянно да